

ΕΤΟΣ 70όν

6 Φεβρουαρίου 2022

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 6 (3584)

Η ΣΩΤΗΡΙΑ, ΓΕΓΟΝΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ

Ὁ πόθος τῆς Χαναanaίας, μιᾶς γυναίκας μέ καταγωγή συροφονικῆ, δηλαδὴ ἀλλότρια ἀπὸ ἄποψη φυλετικὴ καὶ θρησκευτικὴ, ἀποτελεῖ τό παραπέτασμα τῆς εἰσόδου μας στό καταναυκτικὸ, παιδαγωγικὸ καὶ προπασχάλιο κλίμα τοῦ καταναυκτικοῦ Τριωδίου. Εἶναι γνωστὴ ἡ θέση τῆς γυναίκας στά κοινωνικὰ θέσμιμα τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ· ὅταν μάλιστα αὐτὰ συμπλέκονται μέ τό ἄλλοεθνὲς καὶ ἀλλόφυλον, τότε τὰ τεῖχη καθίστανται ἀνυπερβλητὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού τὰ χτίζει αὐτοεγκλειόμενος ἐντὸς τους, ὄχι ὅμως γιὰ τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος «θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν». Διαβάτης στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως καὶ αὐτῆς τῆς γυναίκας, εἶναι ὁ Κύριός μας, πάντοτε στὸν κατάλληλο χρόνο καὶ μέ τὸν κατάλληλο τρόπο.

Ἡ πνευματικὴ ὠρίμανση τῆς Χαναanaίας

Ἡ παρουσία καὶ τό κήρυγμά του, μαγνήτης πού ἐλκύει καρδιακὰ τὴν πονεμένη αὐτὴ μάνα γιὰ νὰ τοῦ καταθέσει μέ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς τῆς κραυγὴ σωτηρίας, σωτηρίας προσωπικῆς καὶ συνάμα σχετικῆς μέ τὴν πολυῶδυνη πνευματικὴ ἀσθένεια τῆς θυγατέρας της: «Ἐλέησόν με, Κύριε, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται». Ζητάει μέ πίστη διπλό τό ἔλεος τοῦ φιλεῦσπλαχνου Θεοῦ· ἔλεος γιὰ τὴν ἴδια, ἔλεος καὶ γιὰ τό ταλαίπωρο παιδί της. Ἀποκαλεῖ θεολογώντας καὶ συγχρόνως ὁμολογώντας Κύριο τὸν Δεσπότη Χριστό, κάνοντας - στερημένη ὅποιασδήποτε γνώσεως, πνευματικῆς καλλιέργειας ἢ ἄλλης ἀνθρώπινης προϋπόθεσης - αὐτό πού ἀρνοῦνται πεισματικά ἐπὶ τρία ὀλόκληρα χρόνια νὰ κάνουν οἱ ὁμοεθνεῖς, ὁμόφυλοι καὶ ὁμόγλωσσοι νομομαθέστατοι Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι σέ κάθε περίσταση.

Ἄδυναμία γιὰ κατανόηση τῆς προσφορᾶς

Ὡς καρδιογνώστης ὁ Ἰησοῦς, καὶ τὴν παρουσία καὶ τό πρόβλημά της

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιε΄ 21-28)

Μεγάλη πίστη, άμεση θεραπεία

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναanaία ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξελθοῦσα ἐκράυγαζεν αὐτῷ λέγουσα· ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαυῖδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· Ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀπισθεν ἡμῶν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνησεν αὐτῷ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. Ἡ δὲ εἶπε· ναί, Κύριε· Καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! Γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

γνωρίζει, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδιακὴ τῆς διάθεσης ἀναγνωρίζει. Οἱ μαθητές, καλοπροαίρετοι μὲν, στέκονται ὅμως στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὄλου συμβάντος καὶ προσπαθοῦν νὰ «προφυλάξουν» τὸν Διδάσκαλο! Τὸν καλοῦν νὰ ἐκδώσει τὴ γυναῖκα γιατί διαταράσσει τὴν ἡσυχία καὶ ἴσως γίνεται αἰτία γιὰ περαιτέρω ἀναστατώσεις. Ὁ Χριστὸς τοὺς ἀποστομῶνει: «Δέν ἔχω ἀποσταλεῖ ἀπὸ τὸν Πατέρα μου παρά μόνο γιὰ τὰ χαμένα πρόβατα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ».

Ἡ ἱστορικὴ πορεία τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸν κόσμον εἶναι πορεία-πρόσκληση πρὸς «πάντα τὰ ἔθνη» χωρὶς ἐξαιρέσεις, χωρὶς προσωποληψία, χωρὶς ἀναμονὴ ἀνταπόδοσης. Ἡ σωτηρία πού προσφέρει ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἴδιος του ὁ ἑαυτός, ὁ ὁποῖος «ἀγάπη ἐστίν», ὡς ἐκ τούτου ὅσο περισσότερο μοιράζεται δέν ἀπομειώνεται, ἀλλὰ ὑπερπερισεύει καὶ πολλαπλασιάζεται. Τὰ ἀγαθὰ τῆς βασιλείας, οἱ θέσεις θὰ λέγαμε στὴν καρδιά τοῦ Δεσπότη εἶναι χωρητικὲς κάθε ἀνθρώπινης ψυχῆς ἀπὸ τῆς πλάσεως ἕως τῆς ἀναπλάσεως καὶ ἀπὸ τῆς ἀναπλάσεως ἕως τῆς συντελείας. Κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ μπορεῖ κάνοντας χρῆση τοῦ θεόδοτου αὐτεξουσίου νὰ ἐπιλέγει ἢ νὰ ἀπορρίπτει ὡς κατοικητήριό της τὴ δεσποτικὴ καρδιά.

Ὡς παιδαγωγὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας ὁ Ἰησοῦς βλέπουμε νὰ χορηγεῖ μὲ ἰατρικὴ τέχνη στὴ συγκεκριμένη ψυχὴ τὰ φάρμακα τῆς ἀθανασίας. Ἡ σωτηρία ἐπέμβαση του ἀρχίζει μὲ τὴ φαινομενικὴ ἀπαξίω-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν, ἀφοῦ ἔφυγε ἀπό ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς, ἀναχώρησε γιά τά μέρη τῆς Τύρου καί τῆς Σιδώνας. Καί ξαφνικά μιά Χαναναία γυναίκα, ἡ ὁποία βῆκε ἀπό ἐκείνη τήν περιοχή, τοῦ φώναξε καί τοῦ εἶπε: Ἐλέησέ με, Κύριε, Υἱέ τοῦ Δαυίδ· ἡ θυγατέρα μου βασανίζεται τρομερά ἀπό δαιμόνιο. Αὐτός δέν τῆς ἀπάντησε οὔτε λέξη. Καί ἀφοῦ τόν πλησίασαν οἱ μαθητές του, τόν προκαλοῦσαν καί ἔλεγαν: Διῶξε την, γιατί φωνάζει πίσω μας. Αὐτός, ἀφοῦ ἀποκρίθηκε, εἶπε: Ἔχω ἀποσταλεῖ μόνο στά πλανημένα πρόβατα τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Αὐτή, ἀφοῦ ἦλθε, τόν προσκύνει καί ἔλεγε: Κύριε, βοήθησέ με. Αὐτός ἀποκρίθηκε καί εἶπε: Δέν εἶναι σωστό νά πάρει κανείς τό ψωμί τῶν παιδιῶν καί νά τό δώσει στά σκυλάκια. Αὐτή εἶπε: Naί, Κύριε. Καί ὅμως, τά σκυλάκια τρῶνε ἀπό τά ψίχουλα πού πέφτουν ἀπό τό τραπέζι τῶν κυριῶν τους. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε καί τῆς εἶπε: Γυναίκα, ἡ πίστη σου εἶναι μεγάλη! Ἄς γίνει γιά χάρη σου ὅπως ἐπιθυμοεῖς. Καί ἀπό ἐκείνη τήν ὥρα θεραπεύθηκε ἡ θυγατέρα της.

(Από τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ση στό πρόσωπο τῆς Χαναναίας. Στήν ἐπιπλέον κραυγή της: «Κύριε, βοήθα με στή δυστυχία μου», ἐκεῖνος τῆς ἀπαντάει: «Δέν εἶναι σωστό νά πάρει κανείς τό ψωμί τῶν παιδιῶν καί νά τό ρίξει στά σκυλάκια».

Τό ἔνδυμα τῆς βασιλείας

Ἡ ταπείνωση στόν ἄνθρωπο εἶναι, ὅπως καλά γνωρίζουμε, ὑπερύψωση στή θέα τοῦ Θεοῦ καί ἀσφαλῶς ἀποτελεῖ τό καταλληλότερο ἔνδυμα γιά τήν εἴσοδο στόν νυμφώνα τοῦ Κυρίου. Ἄν θεωρήσουμε ὅτι ἡ Χαναναία γυμνή καί παγωμένη στό σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρίας τό πρῶτο πού χρειάζεται εἶναι ἔνδυμα νά τή ζεστάνει, ὁ Κύριός μας ἀκούγοντας τήν ἀπάντησή της «Naί, Κύριε, δέχομαι ὅτι εἶμαι σκυλάκι, διότι καί τά σκυλάκια τρῶγουν ἀπό τά ψίχουλα πού πέφτουν ἀπό τό τραπέζι τῶν κυριῶν τους», ἤδη τήν ἐνδύει μέ τό ἔνδυμα τῆς θερμουργοῦ ταπεινώσεως καί τήν εἰσάγει στή χαρά του, προσφέροντάς της συνάμα τό δῶρο τῆς πνευματικῆς ὑγείας τῆς θυγατέρας της.

Ἡ προσέγγιση τῆς Χαναναίας μακάρι νά γίνει καί δική μας στόν βηματισμό μας πρός τήν εὐλογημένη περίοδο τοῦ Τριωδίου. Ἄς ἀνοίξουμε τήν πνευματική μας ἱματιοθήκη καί ἄς ἀναζητήσουμε μέ προσευχή καί αὐτομεμψία τό κατάλληλο ἔνδυμα γιά νά εἰσέλθουμε στόν νυμφώνα τοῦ Κυρίου.

Ἄρχιμ. Ἄ. Ἄ.

6 Φεβρουαρίου 2022: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ)
Βουκόλου ἐπισκόπου Σύμωρνης (α΄ αἰ.), Φωτίου Κων/πόλεως τοῦ μεγάλου
καί ἰσαποστόλου († 891).

Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἐωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. στ΄ 16 - ζ΄ 1 –
Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιε΄ 21-28.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 13 Φεβρουαρίου, Τελώνου καί Φαρισαίου.
Απόστολος: Β΄ Τιμ. γ΄ 10-15 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιη΄ 10-14.

Μνημειώδης ἐπετειακή ἐκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Ἔνα εἰσοδικό στήν πίστη καί τή θυσία

Μητροπολίτου Φαναρίου Ἀγαθαγγέλου

Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

(Α΄ ἐκδ., σχῆμα 25x27 ἑκατ., σελ. 440)

Ἡ ἱερά παρουσία τῶν Νεομαρτύρων ζωοποίησε μέ τήν πίστη καί τό αἷμα
τους τήν ἀδιάσπαστη συνέχιση τῆς ἑλληνικῆς παράδοσης, ὡς ἐνιαίας καί
κοινῆς ἱστορικῆς παράδοσης ἑνός ἔνδοξου λαοῦ. Οἱ Νεομάρτυρες, διαπο-
τισμένοι μέ τό πνεῦμα τῆς ὀρθόδοξης πίστεως, ἀποτέλεσαν μέ τόν βίο τους
τόν οὐσιαστικότερο παράγοντα στήν διαμόρφωση τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ
Κράτους.

Στήν παρούσα ἐκδοση καταβλήθηκε προσπάθεια νά συμπεριληφθοῦν
λεξικογραφικά ὄλοι οἱ «ἐπόνυμοι» Νεομάρτυρες, μέ τήν ἐλπίδα καί τήν
προσδοκία ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία καί ὁ εὐσεβῆς λαός μας νά διδα-
χθοῦν ἀπό τούς χριστοφόρους Μάρτυρες τῆς πίστεως, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίσθη-
καν νικηφόρα, ὁμολόγησαν τό Ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί ἔλαβαν ἀπό
τόν ἀγωνοθέτη Τριαδικό Θεό τό στεφάνι τῆς ἀφθαρσίας.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης
Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν
ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr